

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Lojkáskové a soudkyň Mgr. Šárky Hájkové a JUDr. Blaženy Škopkové ve věci žalobkyně **Streethouse, s.r.o.**, IČ 28411480, se sídlem Mírové náměstí 1551, Dobříš, zastoupené Mgr. Kryštofem Manem, advokátem se sídlem Na Ořechovce 15, Praha 6 proti žalované **IMMOTEL, a.s.**, IČ 28187083, se sídlem Praha 5 – Smíchov, Švédská 635/8, zastoupené Mgr. Annou Kukrálovou, advokátkou se sídlem Běhounkova 2306/11, Praha 5, o **ochranu rušené držby**, o odvolání žalobkyně proti usnesení Okresního soudu v Příbrami ze dne 27. listopadu 2014, č.j. 11 C 284/2014-65

t a k t o :

- I. Usnesení soudu prvního stupně **se potvrzuje.**
- II. Návrh žalobkyně **na zajištění důkazu** odvolacím soudem, a to veškerých listin, které obsahují pořadače uvedené v závěru žalobního petitu, tj. text začínající slovy „pořadače označené jako 2013 FP a končící slovy Žluté desky One Design – složka listin označená jako IMMOTEL, popřípadě aby byly navíc zajištěny veškeré další listiny, které se na podnájatých prostorách nacházejí, **se zamítá.**
- III. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované **náklady odvolacího řízení** ve výši 1 800,- Kč do tří dnů od právní moci usnesení k rukám právní zástupkyně žalované.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou na ochranu rušené držby podanou k Okresnímu soudu v Příbrami domáhala vydání movitých věcí označených v bodu 1 petitu žaloby a vydání listin umístěných v pořadačích, označených v bodu 2 petitu žaloby, žalovanou. Svůj návrh odůvodnila tím, že užívala nebytové prostory v budově č.p. ■■■ na pozemku parc. č. st. ■■■, k. ú. Dobříš na základě smlouvy o podnájmu nebytových prostor, kterou uzavřela se společností OUTDOORHOUSE s.r.o. Společnost OUTDOORHOUSE s.r.o. měla tyto prostory pronajaty od žalované. Žalobkyně v předmětných prostorách provozovala svou podnikatelskou činnost a užívala je jako kanceláře a zejména jako sklad zboží. Žalobkyně provozuje internetové obchody a měla v předmětných prostorách umístěny věci, které jsou specifikovány v žalobě a v čestných prohlášeních jednatele a účetní žalobkyně. Žalovaná vypověděla společnosti OUTDOORHOUSE s.r.o. nájemní smlouvu s účinností ke dni 31.10.2014 z důvodu neplnění závazků z nájmu nebytových prostor. Společnost OUTDOORHOUSE s.r.o. o tomto informovala žalobkyni. Ta započala s vyklížením věcí, které na předmětu nájmu na základě podnájemního vztahu měla, avšak část předmětných nebytových prostor nestihla do

31.10.2014 vyklidit jednak s ohledem na velmi krátký čas a dále i s ohledem na to, že vyklízení bylo ztíženo tím, že v budově probíhala výměna oken. Když se jednatel žalobkyně dne 2.11.2014 dostavil do předmětné budovy, nebyl již do prostor vpuštěn a žalobkyni tak byla znemožněna dispozice s jejími věcmi, umístěnými v nebytových prostorách. Žalovaná odmítla žalobkyni věci vydat i přes výzvu a oznámením ze dne 5.11.2014 uplatnila zadržovací právo na těchto věcech vůči nájemci. Žalobkyně má zato, že žalovaná ruší držbu žalobkyně k věcem, které má žalobkyně umístěny v předmětných nebytových prostorách, neboť zadržovací právo nemůže žalovaná uplatnit na věcech, které nepatří nájemci, ale patří žalobkyni jako podnájemci.

Usnesením ze dne 27. listopadu 2014 pod č.j. 11 C 284/2014-65 rozhodl soud prvního stupně tak, že zamítl žalobu na ochranu rušené držby, kterou se žalobkyně domáhala vydání movitých věcí a listin obsažených v pořadačích, uvedených ve výroku rozhodnutí (výrok I). Dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II). Své rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobkyně osvědčuje svou držbu ve výroku uvedených věcí čestnými prohlášeními účetní firmy, jednatele žalobkyně a jednatele nájemce. Tato tvrzení podaná formou prostých písemných prohlášení soud I. stupně nemůže považovat za dostačující k osvědčení žalovaného nároku. Na žalobkyni přitom je, pokud se hodlá domoci vydání v žalobě uvedených věcí, aby prokázala své vlastnické právo k nim a jejich držbu a zároveň to, že žalovaná tyto věci zadržela svémocně. To podle soudu I. stupně osvědčeno není. Žalovaná uplatnila ke všem věcem, umístěným v pronajatých a podnajatých prostorách dopisem ze dne 5.11.2014 zadržovací právo podle ustanovení § 2 234 občanského zákoníku. S ohledem na tyto skutečnosti žalobu na ochranu držby soud I. stupně zamítl. S ohledem na to, že žalované žádné náklady řízení nevznikly, rozhodl soud I. stupně o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Proti tomuto usnesení podala žalobkyně včasné odvolání. V něm namítala, že podle jejího názoru dostatečně osvědčila držbu všech označených věcí, přičemž jejich vlastnictví prokazovat nemusí s ohledem na ustanovení § 178 občanského soudního řádu. Soud I. stupně sám v úvodu svého rozhodnutí uvádí, že o tom, že movité věci se nacházely v podnajatých prostorách svědčí čestná prohlášení jednatele a účetní žalobkyně ze dne 14.11.2014. Pokud tedy soud I. stupně tato čestná prohlášení považoval za dostatečný prostředek k prokázání, že se věci nacházely v podnajatých prostorách, pak stejný prostředek by měl považovat za dostatečný k osvědčení držby uvedených věcí žalobkyní. Pokud tak neučinil, tak svůj závěr o tom nijak nevysvětlil. Žalobkyně se tedy domnívá, že čestnými prohlášeními dostatečně osvědčila poslední držbu označených věcí. Pro úplnost v odvolání žalobkyně uvádí, že tato čestná prohlášení předložila proto, že veškeré listiny (objednávky, faktury, dodací listy, smlouvy apod.) nemá k dispozici, neboť jsou umístěny právě v původně podnajatých prostorách. Dále žalobkyně ve svém odvolání poukazovala na to, že z ustanovení § 2234 občanského zákoníku vyplývá, že pronajímatel má právo na úhradu pohledávky vůči nájemci zadržet movité věci, které má nájemce na věci nebo v ní. Musí se tedy jednat o věci, které má nájemce na věci z vlastní vůle. Může se jednat i o věci třetích osob, avšak pouze takové, které na věc nebo do věci umístil nájemce ze své vůle. Pokud tedy žalobkyně umístila věci do nemovitosti jako podnájemce, nebylo to rozhodnutí nájemce, ale podnájemce a žalovaná

k nim nemůže vykonávat zadržovací právo. V závěru svého odvolání pak žalobkyně uvádí, že již při podání žaloby zvažovala možnost navržení předběžného zajištění důkazu, avšak vzhledem k zákonné lhůtě pro rozhodnutí soudu dospěla k závěru, že takový postup nebude pravděpodobně proveditelný. Nicméně v odvolacím řízení by realizován být mohl, a proto navrhuje, aby odvolací soud v rámci odvolacího řízení provedl předběžné zajištění důkazu, tj. zejména veškerých listin, které obsahují pořadače uvedené v závěru žalobního petitu, tj. text začínající slovy „pořadače označené jako 2013 FP a končící slovy Žluté desky One Design – složka listin označená jako IMMOTEL“, popřípadě aby byly navíc zajištěny veškeré další listiny, které se na podnatých prostorách nacházejí. Navrhovala, aby odvolací soud změnil rozhodnutí soudu I. stupně tak, že žalobě v plném rozsahu vyhově.

Žalovaná ve svém vyjádření k odvolání uvádí, že jako pronajímatel uplatnila v souladu s ustanovením § 2234 občanského zákoníku k věcem nacházejícím se v předmětných prostorách zadržovací právo, a to za účelem zajištění své pohledávky vůči společnosti OUTDOORHOUSE s.r.o. jako nájemci předmětných prostor. Toto zadržovací právo je právem věcným a vztahuje se na veškeré věci nacházející se v předmětných prostorách, tedy i na věci, které sice nepatří nájemci, ale byly do prostor umístěny s vědomím a se souhlasem nájemce. Pakliže se v předmětných prostorách, které z velké části plní funkci skladu, nacházely skutečně věci umístěné tam žalobkyní jako podnájemcem, pak tam byly umístěny se souhlasem nájemce a zadržovací právo se vztahuje i na ně. Nemohlo jít tedy ze strany žalované ke svémocnému rušení držby. Navíc nebyla ze strany žalobkyně prokázána ani poslední držba movitých věcí nacházejících se v předmětných prostorách. Umístění věcí v předmětných prostorách není v podstatě otázkou spornou, avšak žalovaná má zato, že o držbě těchto věcí žalobkyní nemůže být rozhodnuto pouze na základě čestných prohlášení osob spřízněných s žalobkyní, ať již jde o jednatele žalobkyně, jeho manželku, či účetní, která je zaměstnancem žalobkyně. Otázka držby je zde otázkou zcela zásadní. Co se týče návrhu žalobkyně na předběžné zajištění důkazu, pak ani tomuto návrhu podle názoru žalované nelze vyhovět. Žalobkyně neoznačila tyto listiny k důkazu v průběhu řízení před soudem I. stupně a pro provádění nových důkazů v odvolacím řízení nebyly splněny podmínky stanovené v § 205 a.o.s.ř. Navíc žalobkyně neoznačila konkrétní listiny prokazující skutečnosti rozhodné pro předmět tohoto řízení, které by se měly v pořadačích nacházet, a proto je její návrh neurčitý. Navrhovala, aby odvolací soud rozhodnutí soudu I. stupně potvrdil a přiznal jí náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odvolací soud přezkoumal usnesení soudu I. stupně podle ust. § 212 a ust. § 212a o.s.ř., aniž bylo třeba k projednání tohoto odvolání nařizovat jednání (ust. § 214 odst. 2 písm. c) o.s.ř. ve spojení s ustanovením § 177 odst. 1 o.s.ř.), a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Z obsahu spisu odvolací soud zjistil, že mezi žalovanou jako pronajímatelem a společností OUTDOORHOUSE s.r.o. (nyní Outdooronline s.r.o.) byla dne 15. února 2013 uzavřena nájemní smlouva, jejímž předmětem byly nebytové prostory v budově č.p. ■■■■ umístěné na pozemku par. č. st. ■■■■ pro obec a k.ú. Dobříš, a to prostory v II. a III. nadzemním podlaží, specifikované v plánu, který byl součástí smlouvy. Nájemce se zavázal hradit pronajímateli měsíční nájemné a paušální platbu na plnění poskytovaná v souvislosti s užíváním pronajatého prostoru. Nájemní smlouva byla uzavřena na dobu neurčitou.

Nedílnou součástí smlouvy byly všeobecné podmínky nájmu, ve kterých byla upravena i možnost výpovědi smlouvy kromě jiného ze strany pronajímatele v případě, že nájemce je v prodlení s placením nájemného nebo úhrady za služby. Dne 15.2.2013 pak společnost OUTDOORHOUSE s.r.o. uzavřela s žalobkyní smlouvu o podnájmu nebytových prostor, jejímž předmětem byly nebytové prostory v III. a II. nadzemním podlaží budovy čp. ■■■, která se nachází na pozemku parc. č. st. ■■■ v k.ú. a obci Dobříš a které byly specifikovány v příloze č.1, která byla nedílnou součástí smlouvy. Žalovaná vypověděla nájem nájemci společnosti OUTDOORHOUSE s.r.o. výpovědí ze dne 23.10.2014 z důvodu prodlení s úhradou nájemného a paušálních plateb za služby, a to ke dni 31.10.2014. Vyzvala pronajímatele k úhradě veškerých splatných plateb do tohoto data. Dopisem ze dne 5.11.2014 pak žalovaná uplatnila k zajištění pohledávek vůči společnosti OUTDOORHOUSE s.r.o. zadržovací právo k movitým věcem, které se nacházejí v prostorách budovy čp. ■■■ v Dobříši. Zároveň vyzvala tuto společnost, aby v případě, že se v prostorách nachází věci patřící jiným subjektům, sdělila jména těchto osob a specifikovala movité věci, které jsou v jejich vlastnictví s předložením dokumentů, ze kterých bude možné toto vlastnictví zjistit. Žalobkyně i společnost OUTDOORHOUSE s.r.o. vyzvala po skončení nájmu žalovanou k zpřístupnění prostor a umožnění jejich vyklizení. Žalobkyní byla do spisu založena čestná prohlášení Z■■■ A■■■, která je zaměstnána jako účetní žalobkyně a J■■■ K■■■, jednatele žalobkyně, že seznamy majetku, které jsou nedílně připojeny k tomuto prohlášení jsou seznamy majetku a seznamy skladových zásob firmy Streethouse s.r.o. a odpovídají skutečnosti ke dni 31.10.2014. Tyto věci má žalobkyně ve své účetní evidenci a fyzicky se nacházely ke dni 31.10.2014 v nebytovém prostoru v domě č.p. ■■■ v Dobříši, žalobkyně s nimi disponovala a měla je v držbě. Obdobné čestné prohlášení se týkalo i pořadačů s listinami. K návrhu bylo připojeno rovněž čestné prohlášení Ing. B■■■ K■■■, jednatelky společnosti OUTDOORHOUSE s.r.o., o tom, že dne 29.10.2014 převzala výpověď z nájmu a téhož dne o této výpovědi informovala podnájemce.

Podle ustanovení § 987 občanského zákoníku držitelem je ten, kdo vykonává právo pro sebe.

Podle ustanovení § 1003 občanského zákoníku držbu není nikdo oprávněn svémocně rušit. Kdo byl v držbě rušen, může se domáhat, aby se rušitel rušení zdržel a vše uvedl v předešlý stav.

Podle ustanovení § 177 odst. 1 o.s.ř. domáhá-li se žalobce ochrany rušené držby, soud o žalobě rozhodne do 15 dnů od zahájení řízení. Žalobce musí prokázat, že jde o svémocné rušení držby. Jednání není třeba nařizovat.

Podle ustanovení 178 o.s.ř. v řízení se soud omezí na zjištění poslední držby a jejího svémocného rušení.

Podle ustanovení § 2234 občanského zákoníku pronajímatel má právo na úhradu pohledávky vůči nájemci zadržet movité věci, které má nájemce na věci nebo v ní.

Podle ustanovení § 1395 odst. 1 občanského zákoníku kdo má povinnost vydat cizí movitou věc, kterou má u sebe, může ji ze své vůle zadržet k zajištění splatného dluhu osoby, jíž by jinak měl věc vydat.

Podle důvodové zprávy k zákonu č. 293/2013 Sb., kterým se mění občanský soudní řád a některé další zákony, je žaloba z rušené držby žalobou, která směřuje pouze k ochraně posledního stavu držby a k jeho navrácení. Nejde tedy o žalobu o právu, jíž by se žalobce domáhal petitorní ochrany, nýbrž o žalobu o faktickém stavu, jíž se žalobce domáhá posesorní ochrany. V důsledku toho může být žalobci poskytnuta posesorní ochrana i tam, kde je zjevné, že mu žádné subjektivní právo nepřísluší, a že tedy např. držbu vlastnického práva vykonává i jako nevlastník. Soud zde proto ani nezkoumá právní otázky, ale omezuje se pouze na **zjištění poslední držby** a jejího **svémocného rušení či zbavení** (§ 178 OSŘ). Neprokazuje se, zda jde o řádnou, pravou a poctivou držbu. Podstatným je pouze prokázání poslední držby (ve smyslu posledního pokojného stavu). Žalobce musí prokázat, že jde o svémocné rušení držby. Soud nemá povinnost v řízení nařizovat jednání (§ 177 odst. 1 OSŘ), což odpovídá zájmu na urychleném poskytnutí ochrany pokojného stavu a sníženým nárokům na zjišťování skutkového stavu, kdy soud musí mít prokázán jen aspekt existence poslední držby a jejího svémocného rušení. Žalovaný může popírat svémocnost zásahu. Může mít především veřejnoprávní důvody k rušení (legální věcná břemena, právo orgánů činných v trestním řízení zadržet cizí věc, právo provést domovní prohlídku, výkon civilního soudního rozhodnutí apod.), nebo může jít o dovolení vyplývající přímo ze soukromoprávního předpisu (např. právo odstranit kořeny nebo větve stromu - § 1016 ObčZ, stíhání roje včel či chovaného zvířete na cizím pozemku - § 1014 ObčZ, dovolená svépomoc - § 1006 ObčZ - srovnej Jiří Spáčil: Držební /posesorní/ ochrana – problémy a sporné otázky, uveřejněné - Právní rozhledy 9/2014, s. 325).

V daném případě bylo prokázáno, že žalobkyně užívala prostory ve II. a III. podlaží budovy č.p. ■■■ umístěné na pozemku parc. č. st. v obci Dobříš na základě smlouvy o podnájmu, kterou uzavřela se společností OUTDOORHOUSE s.r.o. Tyto prostory užívala ke svému podnikání a tudíž by bylo možné uzavřít, že věci, které byly umístěny v těchto prostorách měla ve své držbě. Žalobkyně však podle názoru odvolacího soudu neprokázala, že věci, které jsou označeny v petitu žaloby, byly skutečně v podnajatých prostorách umístěny. K prokázání této skutečnosti nemůže stačit prosté čestné prohlášení jednatele a účetní žalobkyně, navíc ještě bez ověřených podpisů a za situace, kdy zde existuje osobní provázanost mezi společníkem a jednatelem žalobkyně a bývalou (do 22. prosince 2014) jednatelkou společnosti OUTDOORHOUSE s.r.o., tedy nájemce. V čestných prohlášeních je odkazováno na to, že tyto věci má žalobkyně v účetní evidenci, avšak doklady z účetní evidence připojeny k žalobě na ochranu držby nebyly. Nebylo tedy prokázáno, že předmětné věci byly skutečně umístěny v podnajatých prostorách a že byly skutečně v držbě žalobkyně. Jedná se o velké množství věcí a kromě výše uvedených čestných prohlášení z ničeho nevyplývá, že tyto věci skutečně v podnajaté nemovitosti byly a že je tedy měla žalobkyně v držbě.

Rovněž nebyla prokázána ani existence druhé podmínky pro vyhovění žalobě na ochranu rušené držby, a to že se jedná o svémocné rušení držby. Sama žalobkyně založila do spisu dopis žalované, jímž vůči společnosti OUTDOORHOUSE s.r.o. uplatňuje k věcem, umístěným v předmětné nemovitosti, která byla pronajata touto společností, zadržovací právo podle ustanovení § 2234 občanského zákoníku. Zadržovací právo vzniká pronajímateli přímo ze zákona v okamžiku umístění movité věci do předmětu nájmu nebo na předmět nájmu. Žalovaná má tedy právo na zadržení movitých věcí, které má nájemce na věci nebo v ní. Z dikce nového občanského zákoníku nelze skutečně, jak vyjádřil i soud I. stupně, jednoznačně dovodit, zda vzniká pronajímateli zadržovací právo pouze k věcem patřícím přímo nájemci či zda může zadržovací právo uplatnit též k věcem třetích osob, konkrétně ke všem movitým věcem, které nájemce umístil v či na předmětu nájmu či které tam byly umístěny s jeho

souhlasem; termín „věci, které má nájemce na věci nebo v ní“ zavedený novým občanským zákoníkem není termínem nejlépe zvoleným, a to i s ohledem na to, že vlastnictví věci je jinak v novém občanském zákoníku definováno jako „vše, co někomu patří“, tedy nikoli, co někdo „má“ (§ 1011). Důvodová zpráva k novému občanskému zákoníku navíc směřuje spíše k širšímu výkladu práv pronajímatele, když uvádí, že uvedené ustanovení poskytuje pronajímateli právo zadržet na úhradu pohledávek vůči nájemci movité věci nacházející se v předmětu nájmu, aniž by jakkoli naznačila, že by se mělo jednat jen o věci patřící nájemci. Aby však nedošlo k nedůvodnému postižení práv třetích osob, je třeba upřednostnit výklad, podle kterého svědčí zadržovací právo pronajímateli pouze ve vztahu k movitým věcem, jejichž vlastníkem je nájemce. Nutno přisvědčit soudu I. stupně, že vlastnictví nájemce k věcem umístěným v předmětu nájmu či na něm se však bude presumovat. Pokud je bude chtít jejich skutečný vlastník vyloučit z výkonu zadržovacího práva, bude muset své vlastnické právo k nim prokázat. Žalobkyně nijak neprokázala, že předmětné věci jsou v jejím vlastnictví (zde již nejde o pouhou držbu) a tudíž nikoliv ve vlastnictví nájemce. Je třeba přihlídnout i k tomu, že společnost OUTDOORHOUSE s.r.o. byla dopisem žalované, kterým uplatnila zadržovací právo, vyzvána, aby jí tato sdělila, zda se v předmětných prostorách nacházejí věci třetích osob, označila tyto osoby a předložila doklady k prokázání vlastnictví věcí. Z obsahu spisu nevyplývá, že by takovéto sdělení bylo společností OUTDOORHOUSE s.r.o. žalované zasláno a žalovaná ve svém vyjádření také uvádí, že jí zasláno nebylo.

S ohledem na výše uvedené tedy nutno uzavřít, že nebylo prokázáno, že věci specifikované v bodu č. 1 a 2 petitu žaloby byly naposledy v držbě žalobkyně a ani nebylo prokázáno svémocné rušení této držby ze strany žalované. Proto soud I. stupně správně rozhodl o zamítnutí žaloby na ochranu rušené držby.

S ohledem na výše uvedené odvolací soud usnesení soudu I. stupně jako **věcně správné v souladu s ustanovením § 219 o.s.ř. potvrdil**, včetně výroku o náhradě nákladů řízení, když ani zde neshledal pochybení.

O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle ustanovení § 142 odst. 1 a § 224 odst. 1 o.s.ř. a přiznal v něm úspěšné žalované právo na jejich náhradu. Náklady řízení představují náklady za právní zastoupení, a to za jeden úkon právní služby ve výši 1 500,- Kč a jeden režijní paušál ve výši 300,- Kč, celkem tedy částka 1800,- Kč.

Odvolací soud se zabýval rovněž **návrhem žalobkyně na zajištění důkazu v rámci odvolacího řízení**.

Podle ustanovení § 78 odst. 1 před zahájením řízení o věci samé lze na návrh zajistit důkaz, je-li obava, že později jej nebude možno provést vůbec nebo jen s velkými obtížemi.

Podle odst. 2 k zajištění důkazu je příslušný soud, který by byl příslušný k řízení o věci, nebo soud, v jehož obvodu je ohrožený důkazní prostředek.

Podle ustanovení § 102 odst. 2 o.s.ř. po zahájení řízení může soud i bez návrhu zajistit důkaz, je-li obava, že později jej nebude možné provést vůbec nebo jen s velkými obtížemi.

K zajištění důkazu podle § 78 je příslušný věcně i místně (§ 9 a 9a a § 84 až 89a) soud, který by byl příslušný k řízení o věci, nebo věcně příslušný soud, v jehož obvodu je ohrožený důkazní prostředek. Pokud by tedy šlo o návrh na zajištění důkazu před zahájením řízení, byl

by příslušný k zajištění důkazu soud I. stupně a mohl by k němu přistoupit pouze na návrh účastníka řízení.

K řízení o zajištění důkazu podle § 102 odst. 2 o.s.ř. je příslušný pouze soud procesní, tedy ten, před nímž se řízení vede. V obou případech však musí jít o takové důkazy, které budou s určitou pravděpodobností potřebné k rozhodování (srovnej rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. R 17/1995).

V daném případě nutno přisvědčit žalované, že co se týče návrhu na zajištění důkazu ze strany žalobkyně, jedná se o návrh nejasný. V první řadě z něho není patrné, zda žalobkyně požaduje zajištění důkazu před zahájením řízení podle ustanovení § 78 o.s.ř. pro případné pozdější řízení, v němž by se žalobkyně domáhala petitorní ochrany, či zda jde o návrh na zajištění důkazu v průběhu řízení podle ustanovení § 102 o.s.ř.. Z jejího návrhu není ani zřejmé, jaký konkrétní důkaz by měl být zajištěn, neboť z žaloby ani z odvolání žalobkyně není zřejmé, jaké doklady se v označených pořadačích nachází a jakým dokladem by tedy měl být důkaz proveden.

Pokud by šlo o návrh na zajištění důkazu podle ustanovení § 78 o.s.ř., pak by k řízení nebyl příslušný odvolací soud, nýbrž pouze soud I. stupně, který je věcně i místně příslušný pro projednání věci samé. Z obsahu odvolání žalobkyně, ve kterém je tento návrh obsažen, však lze usoudit, že jde o návrh žalobkyně na zajištění důkazu v průběhu řízení. Zde je nutno přihlédnout k tomu, že žalobkyně v řízení před soudem I. stupně nenavrhovala provedení důkazů listinami obsaženými v pořadačích označených v bodu 2 petitu žaloby a tudíž se jedná o nepřipustné novoty a nebyly tak splněny podmínky ustanovení § 205a o.s.ř. pro provádění nových důkazů, jejichž zajištění je navrhováno.

Ze všech těchto důvodů byl **návrh žalobkyně na zajištění důkazů odvolacím soudem zamítnut.**

Poučení: Proti tomuto usnesení **nelze podat dovolání** (§ 238 odst. 1 písm. g o.s.ř.).

V Praze dne 2. března 2015

JUDr. Hana Lojkásková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Kazetská